

Cultura Espectacles

LA FUNDACIÓ «LA CAIXA» EXHIBEIX UNA QUARANTENA D'ESCLTURES I PINTURES DE L'AUTOR D'«EL CANT DELS OCELLS»

Una exposició mostra a Girona la gran col·lecció d'art de Pau Casals

El fons conté obres de Martí Alsina, Ramon Casas, Joaquim Mir, Josep Llimona i Rusiñol

DdeG
GIRONA

□ La sala Girona de la Fundació «la Caixa» va inaugurar ahir l'exposició *Pau Casals en l'escenari de l'art*. La col·lecció de Vil·la Casals, el principal interès de la qual radica en el fet que permet descobrir la faceta de col·leccionista d'art que va desenvolupar el popular músic català.

L'exposició mostra una quarantena de pintures i escultures del total de 300 que va atresorar en vida Pau Casals, i que actualment formen part dels fons del museu que té dedicat al Vendrell, la seva vila natal.

Fins al proper dia 1 de febrer de 2004, la sala Girona mostra pintures i escultures de Ramon Casas, Joaquim Mir, Joan Rebull, Martí Alsina, Josep Llimona, Eliseu Meifrèn, Ricard Opisso, Xavier Gosé, Santiago Rusiñol i, entre altres, Joaquim Sunyer.

No es tracta d'esbossos ni dibuixos preparatoris, sinó d'obres acabades, en molts dels casos de gran format, mentre que altres són de petit i mitjà format.

Nascut el 1876 al Vendrell, Pau Casals va estiuar de petit a la platja de Sant Salvador d'aquesta localitat, on l'any 1910, quan ja s'havia guanyat el reconeixement com a compositor i intèrpret, s'hi va construir una casa pròpia.

Aquesta casa, de la qual va marxar forçat per l'exili l'any 1938 per la seva condició de republicà declarat, era per a Pau Casals un punt de trobada d'amics. La casa tenia un auditori amb capacitat per a prop de 200 persones i en ella anava exposant les obres d'art que ell personalment anava adquirint.

Avui la casa és la seu de la fun-

Narcís Castanyer. El director de la Fundació Pau Casals, ahir davant algunes obres de l'exposició.

dació i del museu que porta el nom de l'autor d'*El cant dels ocells*, el mateix que l'any 1971, davant l'assemblea de les Nacions Unides, reivindicava en un discurs Catalunya com a bressol de la democràcia.

Com a col·leccionista d'art no va ser amic de les avantguardes, sinó que va tendir a adquirir sobretot paisatges i figures. La seva col·lecció té avui el valor de permetre fer una repassada històrica a l'art català contemporani, especialment del període que va de principis del segle XX i fins a la declaració de la Guerra Civil espanyola.

Per Laura Mercader, comissària de l'exposició, hi ha una clara

relació entre els corrents artístics que li agradaven a Casals i el seus gustos musicals, i això s'aprecia en la seva col·lecció d'art.

Narcís Castanyer, director de la Fundació Pau Casals, va explicar ahir en la roda de premsa de presentació d'aquesta exposició itinerant que la intenció era traslladar la casa de Pau Casals, però com que era impossible s'ha fet una selecció de les millors obres del fons d'art. Aquestes obres s'acompanyen de fotografies de l'edifici.

Castanyer va recomanar la visita al museu del Vendrell perquè és l'única manera d'experimentar l'especial estat d'ànim i sensacions

que allà es respiren.

L'exposició es va inaugurar primer a Granollers, ara arriba a Girona i d'esprés viatjarà a Lleida i Palma de Mallorca, entre altres ciutats.

Com a activitats paral·leles s'han programat tres audicions comentades. La primera tindrà lloc el 13 de gener i anirà a càrrec de Joan Descalç, expresident de l'associació musical Pau Casals. La segona tindrà lloc el 20 de gener a càrrec de Jaume Radigales, crític musical. I la tercera, el 22 de gener i anirà a càrrec de Jaume Comellas, professor de Periodisme de la Pompeu Fabra.

Montserrat Minobis i Rosa Gil publiquen el primer estudi sobre la ràdio gironina

□ GIRONA - *Aquí ràdio: crònica de les ones a les comarques de Girona (1933-1982)*, tercer volum de la col·lecció *Papers de Comunicació*, es configura com el primer estudi en profunditat de la ràdio gironina. El llibre inclou una llista de col·laboracions escrites per molts dels protagonistes de la ràdio en aquestes comarques al llarg d'aquests anys.

Els textos que componen el llibre aporten una visió molt completa de l'evolució de la radiofonia a les terres de Girona, i omplen un buit notori en aquesta temàtica, ja que es pot dir que fins ara no hi havia cap estudi en profunditat sobre la ràdio gironina.

Aquí ràdio: crònica de les ones a les comarques de Girona (1933-1982) ja es podrà trobar a les llibreries a partir d'aquestes festes de Nadal.

El llibre, escrit per les periodistes Rosa Gil i Montserrat Minobis, ha comptat amb el suport de la Diputació de Girona, com està establert per a aquesta col·lecció, dirigida per l'historiador Lluís Costa.

Segons Costa, el fenomen radiofònic gironí disposa, a hores d'ara, d'una dilatada trajectòria que ultrapassa els 70 anys. Malgrat això, i sobretot si ho comparem amb el gran mitjà de comunicació històric, la premsa, podem continuar mantenint el vell tòpic que defineix la ràdio com un instrument de comunicació jove.

La ràdio pren una destacada dimensió a partir de la reinstauració democràtica dels anys setanta, amb la qual cosa la perspectiva històrica resulta reduïda. El llibre presenta una metodologia bàsicament de rel periodística sustentada amb múltiples aportacions testimonials, però no descuida la recerca arxivística. **ACN**

LA MOSTRA S'INAUGURA AVUI AL CASTELL DE BENEDORMIENS DE CASTELL D'ARO

Una exposició recupera fotos històriques de Platja d'Aro

DdeG

CASTELL-PLATJA D'ARO

□ La mostra de fotografia històrica *Castell d'Aro, Platja d'Aro i S'Agaró: un passat recent*, organitzada per l'Arxiu Municipal, quedarà inaugurada avui al castell de Benedormiens, on es podrà visitar fins a l'11 de gener de 2004.

La mostra fotogràfica pretén posar de relleu el conjunt de contrastos que han caracteritzat Castell-Platja d'Aro i S'Agaró d'ençà de la seva existència. Marina i serralada, turisme i pagesia, primera i segona residència, centre cosmopolita i identitat local, etc. I com aquests trets distintius, lligats a un sol municipi, fan del terme un dels més

peculiaris de la comarca.

L'exposició s'ha dividit en tres àmbits, un per cada nucli de població del terme municipal. A partir de les imatges, la cronologia de les quals abraça gairebé cent anys, del 1890 al 1970, els visitants podran fer-se una idea de com ha estat, i per alguns ciutadans, com continua essent encara, la vida de pagès de la gent de Castell d'Aro.

També permet conèixer l'evolució de la vila com a mercat de segones residències i centre comercial. En poc més de quaranta anys, Platja d'Aro s'ha convertit en un destí turístic de primer ordre.

El municipi actual de Castell -Platja d'Aro i S'Agaró està format per tres nuclis ben diferenciats: a

l'interior Castell d'Aro, on trobem el nucli històric amb els seus carrers i cases de pedra, i arran de mar, Platja d'Aro i S'Agaró, nuclis amb unes altres funcions i característiques, que van veure el seu creixement amb el desenvolupament del sector turístic als anys trenta i que d'ençà d'aleshores veuen créixer els seus contorns.

Fins no fa gaires dècennis però, el municipi el componien dos nuclis: Castell d'Aro i Platja d'Aro, essent aquest darrer una perllongació de la zona de Fenals d'Aro, nom que rebia el veïnat de més cap a la «platja» de Castell d'Aro.

Però amb l'esclat del fenomen turístic la vila havia d'acomplir unes noves necessitats i part dels ciuta-

Platja d'Aro. Una imatge dels anys seixanta.

dans van començar a veure créixer el seu futur a través del negoci turístic.

La zona de Fenals d'Aro va començar a créixer cap a la plana davant la platja i la zona va passar-se a dir la Platja d'Aro, evidenciant-se toponímicament la seva nova ubi-

cació. S'Agaró va començar a ésser conegut cap al 1935-36 en els medis turístics internacionals, però no és fins després de la Segona Guerra Mundial, que el flux turístic s'inicia amb regularitat i agafa el caràcter multitudinari amb què es manifesta fins als anys setanta.

EL LLIBRE RECULL AMB TEXTOS I FOTOGRAFIES L'EVOLUCIÓ D'AQUEST MITJÀ ENTRE ELS ANYS 1933 I 1982

Minobis i Rosa Gil mostren l'època més difícil de la ràdio gironina

Les autores agraeixen als professionals els testimonis que han permès escriure «Aquí Ràdio»

DdeG
GIRONA

□ Les emissores de ràdio gironines sí tenen qui les escrigui. Són les periodistes Rosa Gil i Montserrat Minobis que ahir van presentar a la Casa de Cultura de Girona el llibre *Aquí Ràdio. Crònica de les ones a les comarques de Girona (1933-1982)*. Tot un recull de textos i fotografies –totes dues coses han requerit un important treball de documentació– que posa llum, es podria dir que definitiva, a la ràdio gironina i que, tal com es va dir en la presentació «la societat gironina se'n pot sentir molt orgullosa, perquè omple un buit en la seva historiografia». El llibre ha estat editat conjuntament pel Col·legi de Periodistes i la Diputació de Girona.

El principal inconvenient d'escriure sobre la història de la ràdio és, tal, com es va recordar ahir, que especialment en els primers temps, la falta de testimonis escrits. Gil i Minobis ho han solucionat, i a més del testimoni de cinquanta locutors gironins, en el llibre es troben fotografies de pràcticament tots els anys i un bon nombre de documents, com els que prohibien emetre determinades cançons.

Montserrat Minobis va reconèixer que l'elaboració del lli-

Les autores. De dreta a esquerra, Rosa Gil i Montserrat Minobis, al costat de Carles Pàramo, president de la Diputació.

bre havia resultat «un esforç considerable», i va agrair la col·laboració que va trobat en totes les persones que, vinculades en un moment o altre a la ràdio, es van prestar a parlar dels seus records i a donar el seu testimoni. Rosa Gil, per la seva banda, va mani-

festar la «sort» que molts dels protagonistes de la història de la ràdio a Girona han estat tan apassionats del mitjà que han anat guardant records o donant-los a l'arxiu de la Diputació, «cosa que ens ha facilitat la creació del llibre».

Per la seva banda, el president de la Diputació de Girona, Carles Pàramo, va elogiar la ràdio com a mitjà de comunicació, i va recordar que uns moments difícils –els que recorda el llibre– «la ràdio va guanyar la batalla de la llibertat»

L'ACTRIU I LA MINISTRA MOSTREN NOVAMENT EL SEU DESACORD EN RELACIÓ AME EL DOCUMENTAL «LA PELOTA VASCA»

Sampietro i Del Castillo repreuen la seva polèmica de la llibertat d'expressió

La intèrpret reitera el seu suport a Julio Medem i a totes les víctimes del terrorisme

EUROPA PRESS/DdeG
MADRID

□ La ministra d'Educació, Cultura i Esport, Pilar del Castillo, i la presidenta de l'Acadèmia de les Arts i les Ciències Cinematogràfiques d'Espanya, Mercè Sampietro, van reproduir ahir la polèmica dels Goya i van discordar sobre la llibertat d'expressió. «L'única llibertat d'expressió que està en perill a Espanya és la de les víctimes del terrorisme, i aquesta és la que cal defensar, no la que tenim la resta de ciutadans al sistema democràtic», va dir Del Castillo després de lliurar a l'actriu el Premi Nacional de cinematografia.

«La llibertat d'expressió a Espanya no està en dubte, és la que correspon a un sistema democràtic. Els que tenen la seva llibertat d'expressió amenaçada són els que han patit un atac terrorista, els que estan amenaçats i viuen en llocs en els quals no tenen llibertat per parlar», va reiterar la ministra.

Del Castillo va assenyalar que el dia de l'entrega dels premis de l'Acadèmia de les Arts i les Ciències Cinematogràfiques es va acostar als manifestants congregats per l'Associació de Víctimes del Ter-

Juntes. Del Castillo va lliurar a l'actriu el Premi Nacional de cinematografia.

rorisme perquè estaven «exercint la seva llibertat d'expressió».

La ministra va reconèixer que ha vist *La pelota vasca*, origen de la polèmica en la nit dels premis Goya. «La pel·lícula respon amb precisió a l'opinió del director sobre què passa al País Basc, una posició que va detallar en un article publicat en un diari de tirada nacional i amb la qual no estic d'acord en absolut», va matisar.

Per part seva, Sampietro va dir que no comparteix l'opinió de la ministra. «La llibertat d'expressió

sí que està en perill quan s'amenaça i coarta una obra de creació», va manifestar l'actriu, que va indicar que el discurs que va pronunciar a la gala es va fer «per donar suport claríssim al nostre company» Medem.

El seu balanç de la gala és positiu: «Estic contenta. Vaig sentir que el que deia en el discurs representava la majoria de l'Acadèmia, em vaig sentir acompanyada. Crec que la gent esperava sentir alguna cosa així i els va agradar».

«Encara no he trobat ningú que

no estigui amb les víctimes del terrorisme, llevat d'ETA», va seguir, assenyalant que la institució que representa ha reiterat molts cops que està contra la banda, i va dir que el «No a la guerra» i «No a ETA» no són «comparables».

Per a la presidenta de l'Acadèmia, el «No a la guerra» va ser «espontani, una exigència i una petició de responsabilitats al Govern que ens representa a tots». I va afegir que «ETA no ens representa i no se li poden demanar responsabilitats». Sampietro creu que en aquest tema «hi ha informacions esbiaixades i confuses. Es confon una cosa amb l'altra».

D'altra banda, la intèrpret va denunciar que «correm el perill d'una militarització del pensament». Sampietro considera que «hi ha un corrent en què, si no es pensa el que toca, se situa a la banda contrària i això no és democràtic. No vol dir que uns siguin millors ni pitjors, només pensaments diferents».

Sobre l'audiència dels Goya (350.000 espectadors menys que l'any anterior), va manifestar el seu pesar. «Tindrem en compte les crítiques per millorar. Potser haurem de lluitar amb TVE perquè comenci més aviat», va concloure.

Estrenen una pel·lícula musical sobre la vida a l'estiu a Crespià

□ BANYOLES.- Banyoles acollirà divendres l'estrena d'un singular musical, *Crespià, the film not the village*. Es tracta del primer llargmetratge d'Albert Serra, que també ha produït el film i n'ha escrit el guió. La pel·lícula és el retrat d'una setmana d'estiu a aquesta població del Pla de l'Estany.

Entre els intèrprets, tots del Pla de l'Estany, hi ha Lluís Carbó, descrit com l'actor català més original. També hi ha l'excalde de Banyoles i actual coordinador de Cultura de la Generalitat a Girona, Joan Solana. L'estrena serà a dos quarts d'onze al Teatre Municipal.

Recreació d'un musical

Crespià, the film not the village és una recreació dels musicals clàssics americans, i utilitza les cançons com a instrument per subvertir la realitat i transformar la vida. Influències de Fellini, Johan Waters, Ozu, Cheech&Chong, Ermanno Olmi o Aki Kaurismäki formen part d'aquesta pel·lícula que mostra el crespuscle d'un món rural. El rodatge del film es va fer l'estiu del 2001 a Crespià i altres indrets del Pla de l'Estany.

La pel·lícula es projectarà a partir del dia 20 de febrer al cinema Truffaut de Girona, i el seu director també té la intenció de portar-la a algun festival de cinema europeu. **SÒNIA TUBERT**

Els titelles per a adults inicien la programació del Teatre de Banyoles

□ BANYOLES.- Teatre de petit format, infantil, humor, dansa i música són algunes de les propostes d'aquest semestre al Teatre Municipal de Banyoles. La programació comença divendres amb l'espectacle de titelles per a adults *Apariciones*, de la companyia El Espejo Negro. També arriba avalada per premis la nova producció de Tizina Teatro, *Folie a Deux (sueños de psiquiátrico)*, que es podrà veure el 20 de febrer.

L'humor té cabuda en aquesta programació amb la companyia Yllana i el seu *Star Trip* (28 de febrer); i *4D Òptic*, de Javier Dualte (19 de març). El regidor de Cultura, Joan Julià, ha destacat l'estrena del nou muntatge dels banyolins Teatrebrik, *Despertar-se* (26, 27 i 28 de març i 3 i 4 d'abril). La programació es completa amb *Sota el til·ler* (23 d'abril) i *L'últim cigarro*, de la companyia del mateix nom (7 de maig). També hi ha cabuda per a l'espectacle *Loft*, de Nats Nus Dansa (21 de maig). En la programació musical destaca la presentació del darrer treball dels banyolins Fang, *Dos Vidas* (13 de febrer). Es dedicarà un cap de setmana a la música per a llaüt (24 i 25 d'abril). Un concert dedicat a les dones compositoras es sumarà el 22 de maig al Festival de Jazz de Banyoles. **s.t.**

L'associació artística Taca organitza a Girona un homenatge a Miquel Martí i Pol

Se celebra divendres a la Fundació Fita, amb una lectura de poemes i una exposició de pintures

TINA CASADEMONT / Girona

● L'associació d'artistes de les comarques gironines Taca ha organitzat un homenatge al recentment desaparegut poeta de Roda de Ter Miquel Martí i Pol que se celebrarà di-

vendres, a partir de les vuit del vespre a la seu de la Fundació Fita, l'antiga galeria Expoart de Girona. L'acte consistirà en una exposició de pintures de deu artistes inspirades en poemes de Martí i Pol i una lectura d'a-

quests poemes, que s'acompanyarà de la interpretació de diverses peces musicals al piano i la flauta travessera. La vídua del poeta, Montserrat Sans, ha confirmat la seva assistència a aquest acte commemoratiu.

L'associació artística Taca concentra el seu principal gros d'activitats, i també de socis, al voltant de les arts plàstiques, però el seu objectiu dinamitzador està obert a totes les disciplines culturals. En aquest sentit, les seves propostes estan sovint obertes a tota mena d'expressions artístiques i, molt especialment, al diàleg entre elles. De totes maneres, tal com van explicar ahir dues membres d'aquest col·lectiu, Mònica Aymerich i Mariona Puigbaldoira, en la presentació de l'homenatge a Miquel Martí i Pol, tenien l'àmbit literari una mica descuidat i van pensar posar fil a l'agulla mitjançant un acte commemoratiu dedicat al poeta de Roda de Ter. L'elecció de l'autor va ser fàcil, tant per la seva mort recent, a final de l'any passat, com, sobretot, per les afinitats que l'associació artística gironina manifesta tenir amb la seva obra poètica.

L'homenatge se centra en una exposició de pintures de deu artistes gironins, inspirades en poe-

Mònica Aymerich i Mariona Puigbaldoira, de l'associació artística Taca, a la Fundació Fita amb el cartell de l'homenatge a Martí i Pol. / T.C.

mes de Martí i Pol. Els artistes que hi participen són Domènec Fita, Issac d'Aiguaviva, Bosch Aragó, Mònica Aymerich, Carles Vivó, Cristina Simón, Mercè Ibarz, Puigbaldoira,

Isidre Vicens i Mercè Huerta. L'exposició es podrà visitar durant tot el mes de febrer a la seu de la Fundació Fita, on s'obrirà divendres amb una lectura dels poemes que han estat

el fil conductor de les pintures. A més, d'acord amb l'essència multidisciplinària de Taca, l'acte inclourà un concert musical a càrrec de Rosa Isern (piano) i Anna Radresa (flauta tra-

vessera). L'acte també tindrà la col·laboració de la metgessa Marta Aymerich, que es va doctorar amb una tesi sobre l'esclerosi múltiple, la malaltia que tenia Martí i Pol.

Presenten el llibre sobre la relació entre García Márquez i Castro

● Girona. El professor de literatura Àngel Esteban (Saragossa, 1963) i la filòloga Stéphanie Panicheli (Brussel·les, 1978) seran avui (20 h) a la Llibreria Empúries de Girona per presentar *Gabo y Fidel. El paisaje de una amistad* (Espasa Calpe), un llibre en què documenten la relació entre el premi Nobel de literatura colombià Gabriel García Márquez i el president de Cuba, Fidel Castro, i que es basa, segons els autors, en la fascinació pel poder de l'escriptor i en l'ansia de prestigi del polític. El llibre, que recull nombroses entrevistes, serà presentat per Ramon Moncunill. / E.V.

Exposen els resultats de les excavacions de Quermançó

● Barcelona. La Tribuna d'Arqueologia tractarà avui al Palau Marc de Barcelona (19.15 h) dels resultats de les primeres excavacions realitzades al castell de Quermançó, l'estiu de l'any passat, que van revelar la important remodelació de què va ser objecte l'edifici al segle XV. / EL PUNT

El CEIP de Taià celebra l'Any Dalí amb una «visita» de l'artista

● Girona. Els alumnes de parvulari del CEIP de Taià rebran divendres (15 h) la visita d'un actor caracteritzat de Salvador Dalí que supervisarà la composició basada en l'obra *Mae West* en què ha estat treballant la mainada per celebrar el centenari de l'artista. / EL PUNT

Canvis a La Principal de Porqueres

● Porqueres. Caterina Gómez (fiscorn), Cristina Cortés (tible) i Toni Reça (tenor) substitueixen Atila Omella, Lluís Coll i Jordi Puigdomènec, respectivament, a La Principal de Porqueres. / EL PUNT

► La ràdio d'aquí. Un bon grapat de protagonistes de la ràdio gironina que han aportat el seu testimoni al llibre *Aquí ràdio: crònica de les ones a les comarques de Girona (1933-1982)* van assistir ahir al vespre a la presentació d'aquesta obra,

que va tenir lloc a l'auditori Viader, de la Casa de Cultura de Girona. A la foto, la gent de la ràdio envolta les dues autores, Rosa Gil i Montserrat Minobis, la nova directora de les emissores de ràdio de la Generalitat. / X.C.

Dimecres 4, 11 i 18, a les 22 hores

DANDY CLOWNS

Presenten «Mans i bitxos», un insòlit espectacle de ninots i de llum negra per a adults, amb un humor que enganxa el públic des del primer moment, tant, que tothom que l'ha vist repeteix.

www.lurablatea.com

Un llibre dóna la paraula als protagonistes de mig segle de ràdio a les comarques gironines

Rosa Gil i Montserrat Minobis són les autores d'«Aquí ràdio», editat pel Col·legi de Periodistes

XAVIER CASTILLÓN / Girona
 ● La demarcació de Girona del Col·legi de Periodistes de Catalunya ha publicat a la seva col·lecció Papers de Comunicació el llibre *Aquí ràdio. Crònica de les ones a les comarques*

«Por la presenta circular se reitera la prohibición de radiar obras musicales interpretadas por Pau Casals, ya se hallen grabadas en discos, cinta magnetofónica o cualquier otro sistema de impresión. Asimismo queda prohibido todo comentario radiofónico sobre el citado músico y su obra artística.» Es tracta d'un fragment d'una circular enviada el 8 d'octubre del 1947 des de la direcció general de Radiodifusió, reproduït al llibre, dins del capítol *La censura i el monopoli informatiu de RNE*. Al mateix capítol, també es fa referència a una altra circular molt posterior, del 25 de març del 1968, en què s'aplica el mateix tipus de censura a Joan Manuel Serrat per haver exigit cantar en català a Eurovisió.

Les 316 pàgines d'*Aquí ràdio* estan plenes d'històries com aquestes, no totes tan sòrdides. Segons el director de la col·lecció Papers de Comunicació, l'historiador Lluís Costa, les autores hi han combinat una doble metodologia: un tipus de recerca més propera a la història, quan es tractava de rememorar les èpoques més antigues, i una de caire més periodístic per a les etapes més recents, donant veu als seus autèntics protagonistes: locutors i redactors formats a l'anomenada escola radiofònica de Girona, molts dels quals han fet posteriorment el salt a altres mitjans catalans i espanyols.

El volum es completa amb diferents annexos, entre els quals destaquen les normes sobre censura radiofònica (1942) i una llista de cançons prohibides (1950), i un epíleg amb un mapa actualitzat d'emissores de les comarques de Girona, amb fitxes de mig centenar d'emissores que mostren la vitalitat del sector. Com va dir ahir el president del Col·legi de Periodistes a Girona, Enric Matarrodona, «aquest és un llibre històric, concebut pensant en el futur».

de Girona (1933-1982), escrit per la periodista gironina Rosa Gil i la figuerenca Montserrat Minobis, actual degana del Col·legi de Periodistes. El llibre repassa la història de mig segle de ràdio gironina, amb un important

treball de recerca arxivística, que es complementa amb el testimoni directe d'uns quaranta professionals que han viscut diferents èpoques d'aquest mitjà, com ara la pionera Francina Boris i els televisius Josep Puigbó i Fina Brunet.

Els estudis de Ràdio Girona al carrer de la Força; Joan Macias, un dels fundadors de Ràdio Olot; l'equip de Radiocadena Girona, a principi dels vuitanta; el comiat de la Voz Sindical del Pirineo, de Ripoll; el ministre Fraga visitant Radio Liberty, i un programa de Radio Emisora de Blanes.

Danésjordi presenta les seves aquarel·les més recents a Fons d'Art Olot

● Olot. L'artista Danésjordi va inaugurar disabte una exposició individual a la galeria Fons d'Art Olot, que reuneix més de quaranta aquarel·les de la seva producció més recent. Durant la inauguració, també es va presentar el llibre *Danésjordi*, editat pel Fons d'Art Olot i escrit per la crítica d'art Conxita Oliver. El llibre recull el treball més recent de l'artista junt amb referències biogràfiques personals i professionals. Totes les obres de l'exposició hi són catalogades. Oberta fins al 30 de gener, aquesta és la tercera exposició de Danésjordi a Fons d'Art Olot, després d'una mostra que hi va celebrar el 1997 i de *Ciutats i paisatges*, el 2001, amb obres dels seus paratges i ciutats més propers i estimats, com ara Olot, Cadaqués, Venècia, Amsterdam. / EL PUNT

El 1929 de Banyoles obre una col·lectiva sobre el Nadal

● Banyoles. El bar 1929 de Banyoles inaugura avui a la mitjanit una exposició col·lectiva sobre el Nadal. La mostra es titula *Fum fum fum* i reuneix un total de 26 visions contemporànies de diferents creadors sobre les festes nadal·lenques. Són visions artístiques, reivindicatives i gens conformistes. Els autors reunits són Xavier Pérez, Barraca, Marc Vicens, Xavi Moliner, Quel, Miquel Puig, Joan de la Parra, Gemma Agustí, Carol Trèbol, Anna Estarriola, Varda, Jimmy Gimferrer, Joel, Pere Juncà, Cristophe, Jordi Bronsoms, Paco Daranas, Joan Gómez, Txell Darné, Jordi Mitjà, Cristina Sánchez, Lluís Pau, Lorda Pau, Mim Juncà, Armanda Dehesa i Toni Vargas.

El 1929 és un bar molt actiu, que programa exposicions i concerts, i convoca anualment un premi de narrativa breu. / T.C.

Cultura Espectacles

ROSA GIL I MONTSERRAT MINOBIS RECORDEN L'ÈPOCA DE LA DICTADURA, EN LA QUAL ES PROHIBIEN CANÇONS

El llibre «Aquí Ràdio» reconstrueix la història de les emissores a Girona

Una cinquantena de locutors gironins deixen escrit el testimoni de la seva experiència

DANIEL BONAVENTURA
GIRONA

□ El llibre *Aquí Ràdio. Crònica de les ones a les comarques de Girona (1933-1982)* recorda que durant la dictadura hi havia llargues llistes de cançons prohibides, que les emissores no podien emetre ni gravades ni cantades en directe.

El llibre, escrit per les periodistes Rosa Gil i Montserrat Minobis, reproduïx documents com el que acompanya aquesta pàgina, de l'any 1947, en el qual, per més inversemblant que avui pugui semblar, es prohibeix taxativament radiar cap obra del compositor català Pau Casals i fer cap referència a la seva vida i obra.

El llibre es va presentar ahir al Col·legi de Periodistes de Girona, en un acte que va anar a càrrec del president de l'entitat, Enric Martorodona, i de l'historiador Lluís Costa. El volum forma part de la col·lecció *Papers de Comunicació*, que edita el Col·legi de Periodistes i la Diputació.

No només la música clàssica estava prohibida, sinó pràcticament la totalitat de la cançó catalana. El director general de Radiodifusión y Televisión va enviar el 1968 una circular a tots els delegats provincials amenaçant-los amb el tancament de les emissores si emetien algun tema de Serrat, «ante la actitud política del cantante Juan Manuel Serrat, que ha exigido interpretar en catalán la canción con la que España había de concurrir a Eurovisión (...)».

Un llistat de 1950 prohibia discografia com *La guapa, guapa*, de Conchita Piquer, *Yo los quiero blancos*, de Selica Pérez Carpio, *Un meneito*, *El viejo verde*, *Por causa de las mujeres*, *Me matan pero gozo* o *El clavito*.

Davant el micròfon estava absolutament prohibit improvisar, tot el que s'emetia estava prèviament censurat.

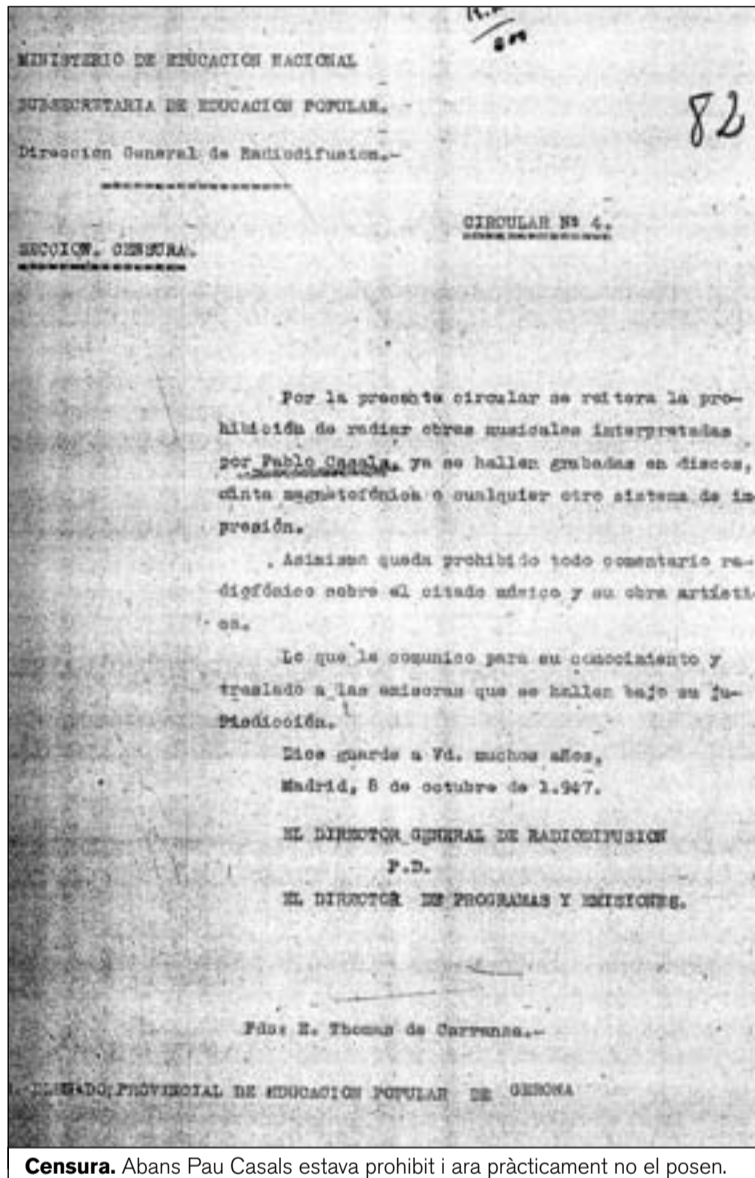
Un mitjà modern de 70 anys

Però el llibre *Aquí Ràdio. Crònica de les ones a les comarques de Girona (1933-1982)* ofereix una visió molt més àmplia de la història de la ràdio que, tal com va explicar Lluís Costa en la presentació, «és un mitjà modern però que ja té més de 70 anys».

El volum segueix cronològicament una història d'un mitjà que va començar en temps de la República i que aleshores a més a més de la seva funció informativa ja era objecte d'una clara manipulació propagandística.

El llibre analitza aquest aspecte publicitari també durant la guerra, quan a la premsa escrita per raons òbvies li era més difícil travessar la línia enemiga i s'usaven les ones per debilitar la moral dels contrincants.

El període del franquisme va ser, com ara apuntàvem, el més

Censura. Abans Pau Casals estava prohibit i ara pràcticament no el posen.

Jaume Teixidor i Ernest Mascord. Dos dels personatges més populars.

Xargayó entrevistant Servia.

Joan Macias, de Ràdio Olot.

fosc d'aquesta història. Aquest aspecte també queda molt ben reflectit en l'exposició que aquests dies es pot veure al Museu d'Història de la Ciutat de Girona amb motiu dels 70 anys de Ràdio Girona, i que no guarda relació amb el procés d'edició del llibre.

Rosa Gil i Montserrat Minobis han il·lustrat profusament el seu llibre amb imatges històriques seleccionades dels arxius públics però també amb moltes d'inèdites sorgides dels arxius particulars.

Els protagonistes

El volum aplega el testimoni escrit directament per una cinquantena dels protagonistes dels programes més escoltats de les darreres dècades a les emissores de les comarques gironines.

Francina Boris, Fina Brunet, Emili Casademont, Mateu Ciurana, Miquel Diumé, Lluís Falgàs, Josep Maria Francino, Josep Puigbó, Ramon Rovira, Jaume Teixidor, Maria Terradas i Jordi Xargayó hi evocuen els seus records, entre altres.

També resulta molt interessant l'apèndix final en què, en format de fitxes, s'informa de totes les emissores de les comarques gironines. Lluís Costa va comentar al respecte: «Sorprèn la gran quantitat que hi ha».

Al final també es recullen les actes de les jornades *El segle de la ràdio. De la galena al cel* que el Col·legi de Periodistes de Girona va organitzar l'any 2000 sobre les emissores gironines.

El llibre comença el 1933, any de la inauguració de Ràdio Girona, i finalitza l'any 1982, quan ja s'albiraven els profunds canvis tecnològics que afectarien el món de la ràdio.

Lluís Costa va destacar la doble importància que té el llibre tant en el terreny de la història com en el del periodisme.

«La formació de les autores és bàsicament periodística, però s'han vist obligades a fer recerca arxivística, sobretot pel que fa a les èpoques més reculades», va dir.

Costa considera que *Aquí Ràdio. Crònica de les ones a les comarques de Girona (1933-1982)* és un treball que obre vies de recerca als futurs investigadors. Va valorar en aquest sentit el testimoni que deixen escrits locutors i altres protagonistes.

Montserrat Minobis i Rosa Gil, que no van poder assistir ahir a l'acte de presentació, firmen conjuntament un pròleg en què exposen que «malgrat tot, la ràdio, que forma part de la vida col·lectiva de la ciutadania d'una manera ràpida, i fins i tot sorprenent, continua essent avui, i malgrat la competència ferotge de la televisió, un dels mitjans més ben valorats per l'opinió pública».

Un catedràtic sosté que el català seria oficial a la UE si Madrid ho demanés

□ BARCELONA.- El catedràtic de Dret Administratiu de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), Antoni Milian, sosté que «el català, el galleg i el basc es podrien reconèixer a la Unió Europea (UE) si el Govern central defensés aquestes llengües». Milian acaba de publicar *La igualtat de les llengües en les institucions de la Unió Europea, mite o realitat?* (publicat per la UAB) i ha afegit que la igualtat entre les futures 20 llengües oficials de la UE «és un mite».

L'autor considera que davant l'ampliació de la UE i l'elaboració de la Constitució «ens hauríem de replantejar el règim lingüístic» perquè les llengües gaudeixin d'un sistema «equitatiu». El catedràtic defensa que Espanya «està ignorant el multilingüisme del país». A diferència d'Irlanda o Malta, que han aconseguit que a més de l'anglès, se'ls reconegui l'irlandès com a llengua gairebé oficial i el maltès com a llengua oficial i de treball, el Govern espanyol «no ha fet res per al reconeixement del català, el basc i el galleg».

Entre les onze llengües que actualment la UE reconeix com a oficials «tamoc hi ha igualtat», afirma, i afegeix que «l'anglès, l'alemany, el francès, l'italià i el castellà ocupen un lloc privilegiat».

El català és la llengua amb més parlants de les considerades no oficials per la Unió, amb un total de 6,47 milions, seguit del galleg (2,472 milions) i del basc (1,071 milions). Després d'aquestes llengües, se situa el bretó (0,900 milions), l'irlandès (0,700 milions) i el frisó (a Itàlia, amb 0,500 milions).

Segons l'opinió de Milian, aquestes llengües haurien de tenir un determinat «estatut», en funció del nombre de parlants, del possible reconeixement de la llengua en un territori (com el català, el galleg i el basc a les comunitats autònomes corresponents) i de la cultura que comporten, entre altres criteris. EUROPA PRESS

Madrid estrena «Noche de Reyes sin Shakespeare» d'Adolfo Marsillach

□ MADRID.- El Centro Dramático Nacional estrenarà el proper dia 27 al Teatro María Guerrero de Madrid *Noche de Reyes sin Shakespeare*, d'Adolfo Marsillach. Mercedes Lezcano dirigeix aquesta funció, que romandrà a l'escenari madrileny fins al proper 15 de febrer de 2004 i que protagonitzen Héctor Colomé, Paco Racionero, Carolina Papausa, Arturo Querejeta i Esther Montoro. Marsillach havia declarat abans de morir que tenia la intenció de protagonitzar l'obra. EFE